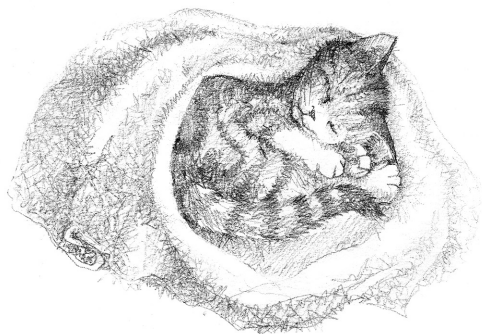

1 skyrius

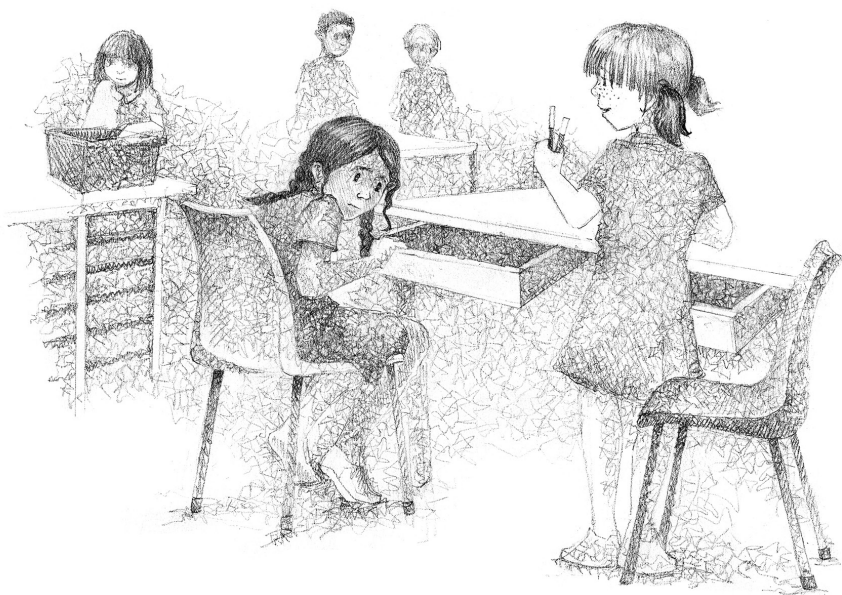
– Negaliu patikėti, kad kitąmet jau būsime šeštoje klasėje, – pasakė Nadia draugei Violetai, kai abi iš suolo stalčių traukė rašiklius, pieštukus ir visokių kitokių dalykėlius.

Buvo paskutinė diena prieš vasaros atostogas, todėl iki mokslo metų pabaigos šventės būtinai reikėjo susitvarkyti.

– Žinau, – linktelėjo Violeta. – Kai grįšim rugsėjį, būsim vyriausios. Oi, negaliu sulaukti atostogų. Ar ketini kur nors keliauti?

Nadia atsiduso.

– Ne, tik ne šią vasarą. Mano tėtis išėjo iš darbo, nes nori pradėti savo verslą. Jam teks daug dirbti, kol vėl galėsime atostogauti. Mama sakė, vis tiek bus dienų, kai smagiai leisime

laiką. Galbūt nuvyksime į Londoną.
O ką tu veiksi?

– Rugpjūtį būsiu pas tėtį, – atsakė Violeta. – Mano mama negali niekur išvykti, ji dirba prieglaudoje, o ten darbų labai daug. Vasara – kačiukų metas. Mes jau ir taip prižiūrim jų visą galybę!

Violetos mama Mišelė dirbo gyvūnų prieglaudoje ir gelbėjo beglobes kates, vasarą jai talkindavo ir Violeta. Mama net namie laikė keletą kačiukų.

Nadia pavydžiai pažvelgė į draugę.

– Tau gerai!

– Taip, – nusišypsojo Violeta. – Jie tokie mieli. Bet mama nerimauja, kad gali pritrūkti vietos. Jei atsiras kitų kačių, nebeturėsime kur jų laikyti. Dabar kačiukai net vonios kambaryje įkurdinti.

– Tikrai? Ar galiu ateiti pažiūrėti?

– Žinoma. Iš tiesų gali juos net *pa-siimti*... Per juos naktį neįmanoma į tualetą nueiti.

– Violeta! – Nadia sukikeno.

– Bet taip yra! – ir Violeta taip pat pratrūko juoktis.

Po dviejų dienų Nadia atėjo pas Violetą pažiūrėti kačiukų. Draugė paaiškino, kad jie, visi trys, ką tik pradėjo vaikščioti ir dėl to klupinėja kaip maži pūkuoti balionai su kojomis. Jų vardai buvo Trevoras, Tilis ir Timas.

– O kas nutiko jų mamai? – susirūpino Nadia.

– Mano mama sakė, kad juos rado dėžėje prie šiukšlių konteinerių. Kažkas išgirdo kniaukiant ir atnešė į prieglaudą. Maitinome iš buteliuko. Net vidurnaktį!

Nadia susimąstė. Kačiukai tokie mieli... Jai tikrai nebūtų sunku atsikelti naktį ir juos pamaitinti. Ji paglostė Trevorą. Juodas kačiuko kailiukas buvo dulkėtas, mažylis krūpčiojo per miegus.

– Gal gali padėti man juos pamaitinti? – paprašė Violeta. – Jie pabus bet kurią akimirką ir bus baisiai alkani.

Vos tik jai apie tai užsiminus, Timas, kačiukas juodos ir baltos spalvų kailiuku, sukrutėjo, atmerkė tamsiai mėlynas akyles ir ėmė gailiai miauksėti.

– Tikrai galiu? – suabejojo Nadia. –
O jei man nepavyks?

Violeta išsišiepė.

– Šitie maži pabaisiukai patys viską
daro. Tiesiog laikyk buteliuką ir žiū-
rėk, kaip jie geria.

Violeta buvo teisi. Vos tik mažy-
liai pamatė su buteliukais ateinančią
Mišelę, jų nebuvo galima sulaikyti.
Miauksėdami visi puolė prie jos, kiek-
vienas stengdamasis išsiveržti į priekį.

– Oho, koks tu godus, – juokdama-
si sumurmėjo Mišelė, kai Tilis siek-
damas buteliuko ėmė ropštis jai ant
kojos. – Viskas gerai, nebijok, visiems
užteks. – Ji padavė buteliuką Nadiai. –
Nori pamaitinti Trevorą?

Nadia linktelėjo ir sukriženo, kai visi
trys kačiukai puolė prie jos. Ji prikišo

buteliuką Trevorui prie snukučio, ir kačiukas puolė žįsti. Mergaitė ėmė juoktis – silikoninis žindukas net pliaukšėjo, kai kačiukas jį apžiojęs gėrė pienelį.

Pasisotinęs Trevoras murkdamas iš pasitenkinimo įsitaisė Nadiai, mūvinčiai džinsais, ant kelių.

– Jis toks gražus, – sumurmėjo Nadia. – Bet ar negaila, kai su jais praleidi tiek daug laiko ir paskui turi atiduoti kitiems?

Violeta paaiškino, kad kačiukai laikomi tik tol, kol juos reikia prižiūrėti

ištisą parą, paskui nugabenami į prieglaudą ir nuo tada gyvena tenai.

Ji pakasė Timui už ausies ir susimąstė.

– O žinai, aš prie jų jau pripratau. Aišku, liūdna atsisveikinti, bet visada įsivaizduoju juos svajonių namuose, kur jie visiems vadovauja ir yra lepinami.

– Nauji savininkai atsiunčia man nuotraukų, – pasakė Violetos mama. – Smagu matyti kačiukus jau paugusius.

Violeta linktelėjo.

– Mama iškabina nuotraukas prieglaudoje ir labai jomis didžiuojasi. Juk tai ir šioks toks mūsų nuopelnas.

– Teisybė... – susimąščiusi pritarė Nadia ir pagalvojo: būtų smagu padėti

kačiukui, tokiam kaip Trevoras, rasti svajonių namus.

Violeta kumštelėjo draugę alkūne.

– Žinai, jei vasarą niekur nevyksi, galėtum prižiūrėti keletą kačiukų. Savo namuose. Juk tu ieškai globėjų, ar ne? – kreipėsi į mamą.

– Ieškau, – linktelėjo Mišelė. – Dar tau nesakiau, bet šįryt paskambino senyva moteris ir pasakė, kad sode rado niekieno katę. Toji moteris tikra, jog katė tuoj atsives kačiukų. Rytoj nuvažiuosiu ir pamėginsiu sugauti tą vargšėlę. – Suskambėjo durų skambutis, ir Mišelė atsistojo. – Turbūt tavo mama, Nadia. Einu, atidarysiu.

– Manai, tavo mama ir tėtis leis? – sušnibždėjo Violeta, kai Nadios mama jau leidosi laiptais žemyn.